

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਐਫ. ਅਤੇ ਬੀ.ਆਰ. ਤੁਲੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੇ.

ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਖੰਨਾ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 31 ਆਫ 1966

8 ਜੁਲਾਈ 1968 ਈ.

ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਕਵਰੀ ਆਫ ਸਟੇਟ ਬਕਾਇਆ ਐਕਟ (IV ਦਾ 2002 ਬੀ.ਕੇ.)-ਐਸ.ਐਸ. 3(1) ਅਤੇ 10— ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (ਸਬਸਿਡਰੀ ਬੈਂਕ) ਐਕਟ (1959 ਦਾ XXXVIII)— ਐਸ. 56— ਪਟਿਆਲਾ ਜਾਂ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਦਾ ਬੈਂਕ, 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਅਡਵਾਂਸ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ— ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਪਟਿਆਲਾ ਦਾ—ਕੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਬਕਾਏ 'ਨਿਰਧਾਰਤ' ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ—ਬਕਾਇਆ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ—ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ—1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ੇ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ਗੀ—ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲੀ— ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ— ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (ਸਬਸਿਡਰੀ ਬੈਂਕ) ਐਕਟ, 1959 ਦੀ ਧਾਰਾ 56 'ਰਿਕਵਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਓਟ ਪਟਿਆਲਾ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਜੋ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਕਵਰੀ ਆਫ ਸਟੇਟ ਬਕਾਇਆ ਐਕਟ, 2002 ਬੀ.ਕੇ. ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਅਜਿਹੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ। ਅਜਿਹੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਰੇਵਿਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਜਿਹੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਪੂਰਾ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 2002 ਬੀ.ਕੇ. ਇਹ ਐਕਟ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ 'ਰਿਕਵਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਢੰਗ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਐਕਟ 1938 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 56 ਵਿੱਚ 'ਰਿਕਵਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 2002 ਬੀ.ਕੇ. ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ, 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ਗੀ ਸੰਬੰਧੀ ਬਕਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ ੯)।

1959 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 56 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਉਹ ਐਫਐਫਐਲ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਜੋ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਮੋਨੇਵਜ਼ ^{ioT} ^{JTM} nd ਐਡਵਾਂਸ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4' ਹੈ। ਦੇ

BK, ਅਤੇ ਉਹ ਐਕਟ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ#। ਇਹ-

ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ 'ਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਜਾਂ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਜੋ ਵੀ ਮਿਆਦ, 2002 ਦੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਜਾਂ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਉਹ ਸੀਮਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਤਿਕਾਰ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਲੇਖ | ਇਸ ਦੇ ਦਾਅਵੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ,

1960 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਪਿਆਰ ਦਾ ਕਾਰਵਾ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਸਾਬਕਾ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਜਾਂ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪਟਿਆਲਾ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਭਾਗ ਵਜੋਂ, ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਜਾਂ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਅਵਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ, ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਠ ਸਾਲ ਸੀ। 1959 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 56 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ। ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆਮ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। 1963 ਦੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਅਤੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀਮਾ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(ਪਰਾ 10)।

1964 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 2522 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪੀ.ਸੀ. ਪੰਡਿਤ, ਮਿਤੀ 1 ਦਸੰਬਰ, 1965, ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈਟਰ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ।

ਡੀਐਨ ਅਵਸਥੀ, ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ।

ਐਚ.ਐਲ ਸਿੱਬਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ (ਪੰਜਾਬ), ਐਮਆਰ ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ ਅਤੇ ਆਰਸੀ ਸੇਤੀਆ, ਐਡਵੋਕੇਟਾਂ ਨਾਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ.-ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਖੰਨਾ ਨੂੰ 26 ਅਪ੍ਰੈਲ 1956 ਦੇ ਇਕ ਸਮਝੌਤੇ (ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ. 1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੁਪਏ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਕੈਸ਼ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਨਾਲ 50,000 ਕਰਜ਼ਾ ਛੇ ਫੀਸਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਮਿਸਰੀ ਨੋਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਤਿਆਈਸ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਭਾਗ ਸੀ। ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਕਵਰੀ ਆਫ ਸਟੇਟਸ ਬਕਾਇਆ ਐਕਟ, 2002 ਦੀ ਧਾਰਾ 3(2) ਬੀ.ਕੇ. (ਪਟਿਆਲਾ) ਐਕਟ 4 ਆਫ 2002 ਬੀ.ਕੇ.), ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ (1) ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਖਾਤਾ ਐਡਜਸਟ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3(1), ਇਸ ਲਈ

(1) ਏਆਈਆਰ 1954 ਪੈਪਸੂ 136.

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਦੂਕਵਾਂ ਹੈ, ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਆਫ 2002 ਬੀ.ਕੇ. ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ 'ਰਾਜ ਬਕਾਇਆ' ਦਾ ਮਤਲਬ ' ਰਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਭਾਗ ਲਈ ਬਕਾਇਆ ਕੋਈ ਰਕਮ' ਹੈ

(a) ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ.....

ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ .....ਵਿਆਜ ਦੀ ਰਕਮ ਸਮੇਤ, ਜੋ

ਕੋਈ ਵੀ, ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਚਾਰਜਯੋਗ', ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ 'ਵਿਭਾਗ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਧਾਰਾ 5 ਤੋਂ 9 ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਢੰਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 10 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ (ਨਾਜ਼ਿਮ) ਦੁਆਰਾ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਦੇ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੈਂਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਜਾਂ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਕਰਜ਼ੇ ਜਾਂ ਬਕਾਏ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਸ . ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਫਿਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਜਾਂ ਬਕਾਇਆ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਗਣਨਾ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਆਦ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 11 ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ, ਜਾਂ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਰੇ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਮੁਖੀ, ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ, ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, 17 ਸਤੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3 (2) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, 17 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋ-ਪ੍ਰਾ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੁ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 51,857 ਰਾਜ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। 26 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਤੋਂ ਵਿਆਜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ

25 ਜਨਵਰੀ, 1953. ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਨੁਸੂਚਿਤ 'ਏ' ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਆਈਡੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ- "ਇਹ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਰਕਮ 26 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। , ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, 26 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1951 ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾਯੋਗ।"

(2) ਸਾਬਕਾ ਪੇਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਭੁਪਿੰਦਰਾ ਅਵਧ ਸੁਨਈ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 2003 ਬੀ.ਕੇ. ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਐਕਟ ਸੀ ਜਿਸਨੇ 1969 ਬੀਕੇ ਦੇ ਭੁਪਿੰਦਰਾ ਅਵਧ ਸੁਨਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਸੋਧ ਐਕਟ ਵਿੱਚ, ਅਨੁਛੇਦ 57 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਲੀਨ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਸੀਮਾ, ਆਮ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਸੀ, ਪਰ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸੀਮਾ ਧਾਰਾ 149 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੱਤ ਸਾਲ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। 19, ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1963 (1963 ਦਾ ਐਕਟ 36) ਦੀ ਧਾਰਾ 112 (1963 ਦਾ ਐਕਟ 36), ਇਸ ਅੰਤਰ ਨਾਲ ਕਿ ਪਿਛਲੇ-ਦੱਸੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 112 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਤੀਹ ਸਾਲ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(3) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਵਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ, ਪਰ ਉਹ 19 ਮਾਰਚ, 1956 ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਮ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਮੰਗੀ ਕਿ

Piyare Lali Khanna v. The State Bank of Patiala and others
(Mehar Singh, C.J.)

ਵਸੂਲੀ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਉਹ 4 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੀਬਿਟ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ।

(4) ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਪੈਪਸੂ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਨਵਾਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (ਸਬਸਿਡਰੀ ਬੈਂਕ) ਐਕਟ, 1959 (1959 ਦਾ ਐਕਟ 38) ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਆਈ. 11 ਸਤੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੁਆਰਾ - 'ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ' ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਨਵੇਂ ਬੈਂਕਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ (ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਸੀ)) ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। v)). ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 56 ਫਿਰ ਪੋਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ:-

"56. ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਅਡਵਾਂਸ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ...viU*

ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ .....ਅਤੇ ਪ੍ਰੋ ਦੁਆਰਾ
ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਜ਼ਮੀਨੀ
ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।
ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ, ਅਜਿਹੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜੋ ਉਸ ਬੈਂਕ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ
ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ, ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗਾ .....।
ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੀ ਰਿਕਵਰੀ ਦਾ ਸਨਮਾਨ।"

(5) ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ, ਜੋ ਕਿ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਸੀ, ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ (ਏ) ਨੂੰ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਤਰੀਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ (ਬੀ) ਅਜਿਹੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ (2002 ਬੀ.ਕੇ. ਦਾ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4) ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾ ਸਿਰਫ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਇਸ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਵਸੂਲੀ ਕਿਸ ਕਾਨੂੰਨ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, 2002 ਦਾ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਸੀ। ਇਹ ਆਖਰੀ-ਦੱਸਿਆ ਐਕਟ ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਕਵਰੀ ਆਫ ਸਟੇਟ ਬਕਾਇਆ (ਰਿਪੀਲਿੰਗ) ਐਕਟ, 1960 (1960 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 37) ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 56 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, 2002 ਬੀ.ਕੇ. ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 37 ਦੁਆਰਾ, ਉਸ ਐਕਟ (2002 ਬੀ. ਦਾ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ, 2002 ਬੀ. ਦੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਕਾਇਆ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਏ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਨੂੰ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਬਕਾ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੱਦ ਤੱਕ।

(6) ਬੈਂਕ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀਆਂ, ਇਹ 4 ਮਾਰਚ, 1964.7 ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(7) ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 7 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ, ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 3(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਨੋਟਿਸ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੈਂਕ ਦੇ ਬਕਾਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅਨੁਬੰਧ 'ਸੀ' ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਰਕਮ ਪਹਿਲੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 25 ਜਨਵਰੀ ਤੱਕ ਵਿਆਜ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ,

1963, ਦੂਜੀ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੈ। ਰਿਕਵਰੀ ਚਾਰਜ ਲਈ 980.50, ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਰਕਮ 26 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਅਤੇ 31 ਦਸੰਬਰ, 1963 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਜ ਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਬਣਦੀ ਹੈ। 48,581,871 ਰੁਪਏ ਦੀ ਚੌਥੀ ਵਸਤੂ ਹੈ। ਹੋਰ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ 57.09. ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਹੈ। 1,01,476.01 ਇਸ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਦੇ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਨੇ 19 ਜੂਨ, 1964 ਦੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਕਮ ਸੀ. ਸਤੰਬਰ, 1964 ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ 24 ਨਵੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਸੀ, ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਗਏ। ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 2002 ਦੇ 4 ਧਾਰਾਵਾਂ ਤਹਿਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

Piyare Lall Khanna v. The State Bank of Patiala and others
(Mehtar Singh, C.J.)

(8) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੋ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ, ਉਹੀ ਦਲੀਲਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, (ਦੋ) ਕਿ ਐਕਟ 38 ਆਫ 1959 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 37 ਆਫ 1960 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਆਫ 2002 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਬੀ.ਕੇ. ., 1963 ਦੇ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ (ਬੀ) ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 14 ਦਸੰਬਰ 1965 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਹੈ।

(9) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ 1959 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 56, 2002 ਦੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਛੱਡਦੀ ਹੈ। 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਅਤੇ ਇਸਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 37 ਆਫ 1960, ਜਦੋਂ ਕਿ 2002 ਦੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਖਰੀ-ਸੂਚਿਤ ਐਕਟ ਦਾ 56 ਇਹ ਹੈ ਕਿ 2002 ਦੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 56 ਸਿਰਫ ਰਿਕਵਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨਾ। ਜਦਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 56

38 ਆਫ 1959 ਵਿੱਚ 'ਰਿਕਵਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।, 1960, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਦੇ 2002 ਬਿ. ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਬਿਲਕੁਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ 2002 ਦਾ ਸਾਰਾ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4, ਅਜਿਹੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਹੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਨਾਂ 'ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਕਵਰੀ ਆਫ ਸਟੇਟ ਬਕਾਇਆ ਐਕਟ' ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ (ਸੈਕਸ਼ਨ 4), ਫਿਰ ਨਿਰਧਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਵਿਧੀ (ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਤੋਂ 9), ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿਚਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ (ਸੈਕਸ਼ਨ 10) ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਬਾਰ (ਸੈਕਸ਼ਨ 11) ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਮਾਮਲੇ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸਿਰਫ 1959 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 53 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, 2002 ਦੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਢੰਗ ਜਾਂ ਵਿਧੀ ਤੱਕ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਰਗੇ ਕੇਸ ਲਈ ਲਾਗੂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰਕਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਬਦ, ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਧਾਰਾ 56 ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਅਰਥ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 2002 ਬਿ. ਦੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਆਖਰੀ-ਦੋਸੇ ਗਏ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ 'ਰਿਕਵਰੀ' ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਢੰਗ ਜਾਂ ਤਰੀਕਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ 'ਰਿਕਵਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਫ ਬਕਾਇਆ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਢੰਗ ਜਾਂ ਢੰਗ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੀਮਤ ਅਰਥ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 1959 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 56 ਵਿੱਚ 'ਰਿਕਵਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਚਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੈ। 2002 ਦਾ 4 ਬੀ.ਕੇ. ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਾਰਾ ਐਕਟ ਹੈ ਜੋ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਰੱਦ

£7

Piyare Lall Khanna v. The State Bank of Patiala and others
(Mehar Singh, C.J.)

ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

(10) ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 2002 ਦੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਬਕਾਏ ਅਤੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ, ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿੰਦਰਾ ਜਿਮਖਾਨਾ ਕਲੱਬ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਵਿਭਾਗ ਵਾਂਗ ਰਾਜ ਦਾ ਇਕ ਵਿਭਾਗ ਸੀ। ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ 2002 ਬੀਕੇ ਦੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਸਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਪਾਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ, ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿੰਦਰਾ ਜਿਮਖਾਨਾ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਵਪਾਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸੀਮਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸੀਮਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1963 ਦੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਹੈ। ਬੈਂਕ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਸਾਬਕਾ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਭਾਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਭਾਗ ਵਜੋਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ, ਸੀਮਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਸਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। 'ਪਟਿਆਲਾ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ 1963 ਦੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਅਨੁਸਾਰ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ ਕਰੋ।' ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1960 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਵਾਂ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਭਾਗ ਹੈ ਪਰ 1959 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਟੈਚੂ ਟੋਰੀ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਆਖਰੀ-ਦੱਸੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 56 ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ, 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ਗੀ ਲਈ ਬਕਾਇਆ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਦਾ 2002 ਬੀ.ਕੇ., ਅਤੇ ਉਹ ਐਕਟ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ 'ਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਜਾਂ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਆਦ, ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ

ਇਸ ਲਈ

ਆਈ.ਜੇ.ਐਲ.ਜੇ.ਐਲ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ (1969)2

2002 ਦਾ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4, ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਜਾਂ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਉਹ ਸੀਮਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਉੱਤੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਲੇਖ ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਕਿ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਟੇਟ ਜਾਂ ਸਾਬਕਾ ਪੇਪਰ ਸਟੇਟ ਵਿੱਚ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪੇਪਰ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਭਾਗ ਵਜੋਂ, ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਜਾਂ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਠ ਸਾਲ ਸੀ। 1959 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 56 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹੀ ਸਥਿਤੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਕਾਇਆ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ 2002 ਦੇ ਐਕਟ 4 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸਦੀਆਂ ਵਪਾਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ। ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਆਮ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ 1963 ਦੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀਮਾ ਅਤੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਕਾਇਆ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਢੁਕਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਦੇ 2002 ਬੀ.ਕੇ. ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ 17 ਮਾਰਚ, 1953 ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਬੈਂਕ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੈ। ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਰਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਭਾਗ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ 'ਤੇ ਕੁਝ ਨਾ ਬਦਲੇ।

(11) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 1959 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤਹਿਤ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਜਾਂ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀਮਾ ਦਾ ਉਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਅਸਲ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਭਾਗ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ-

Amar Singh v. State of Punjab and mother (Jain, J.)

ment ਉਸੇ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਦਾ 2002 ਦੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ, ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਜਾਂ ਬੈਂਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਤਬਾਦਲੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ, ਪਰ 1959 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 56 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਲਈ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਮੇਟੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ ਬਨਾਮ ਕੇ. ਗੋਵਿੰਦਰਾਜੂ (3), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਖੱਬੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਜੋ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਲਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਤੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਖਪਤਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਸਪਲਾਈ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। 1959 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 56 ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਟੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ, ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ 4 ਜਿਵੇਂ ਕਿ 2002 ਬੀ.ਕੇ.

(12) ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ ਅਲਰਜ਼ ਟਰਨ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। _____

ਰਮ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਡੀਕੇ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਪੀਸੀ ਜੈਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੇ/.

ਅਮਰ ਸਿੰਘ— ਪਟੀਸ਼ਨਰ,

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1966 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1835

ਜੁਲਾਈ, 16, 1968

ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ ਐਕਟ (1961 ਦਾ XXIII) - ਐੱਸ. 5, c atnd 38 ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ - ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ

(2) ਏਆਈਆਰ 1948 ਲਾਹ. 153.

(3) ਏ.ਜੇ.ਆਰ. 1960 ਮੇਡ. 571.